

TAPOLCZAI LAPOK

EZELŐTT TAPOLCZA ÉS VIDÉKE.

FELELŐS SZERKESZTŐ: SZIGETHY ÖDÖN. KIADÓ ÉS TULAJDONOS: LÓWY B.

Előfizetési árak: Egész évre 12 korona, fél évre 6 korona, negyedévre 3 korona. * **Hirdetések** milliméter számítás szerint. Egy hasábos milliméter-sor egyszer közölve 10 fillér, többször beiktatva egyenkint 8 fillér. * Nyílt-tér petitsoronként 1 korona. * A kiadóhivatal körforgalmi telefonja 84. szám. * Megjelenik minden vasárnap reggel.

Breszt-Litowszk

városának nevét olvassuk ma minden féle betűvel nyomtatva az ujságokban. Ennek a városnak nevét halljuk ma minden szájról, ebben a városban járunk ma minden álmunkban. Álmunkban, mikor nagyok képzeljük magunkat, világmegváltónak, békeszerzőnek.

Ó mennyi reménység keresi a várost, ó mennyi gondolat kötődik e városhoz, ó hányan mondják, mikor e városból keltezett hirt olvasnak: talán mégis lesz béke.

Szülők aggódása, asszonyok reménye, gyermekek szeretete, milliók gondolata, mind ott van a város fölött, mind ott fénylik, ott foszforeszkál, ott csillog, hogy gondoljanak a földi hatalmasok a hazán kívül a tört szívűekre is...

Csillagok ragyognak Breszt-Litowszk fölött. Ó megértettek-e emberek, kik elfelejtették a betlehemi csillagot?

A csillag, mely két ezreddel ezelőtt ott ragyogott a betlehemi istálló fölött, eltűnt. Mint ahogy eltűnik minden sugár, mely a földre hull, hogy fűszállá és virágszirommá, energiává és léletté átalakulva folytassa tovább törvényszerű örök életét.

Két évezrede munkál a fény, mely a betlehemi csillagból az emberiségre árad. Am a világ keveset változott. Minden úgy van, mint volt akkor. A föld is vértől áztatott. Az emberi élet ma sem több, mint a vizek felszínén nyüzsgő apró lények halk fohásza. Akik jövünk szüntelen rajokban a semmiségből, megcsillanunk, mint lepkék himporos szárnya a napsugáron, aztán elmerülünk, ha ránk száll az est, az árnyék. Hová lesz munkánk? És hová lett Betlehem csillaga? Búsán kérdezzük.

Csillagok ragyognak Breszt-Litowszk fölött. Rég hirdettek tanok ragyognak új dicsőségben. Látjátok a breszti csillagokat?

Látjátok a munkáskézben a kalapácsot, mely a szolgaság bilincseit törli ketté? a munkás

kezében a pihenést, mellyel a háboru gépeit állítja meg? ... a munkás kezében az olajágot, mellyel a világ minden részéről integetnek? ... mintha mondanák: minden emberek vagyunk, szeressük egymást. Látjátok a breszti csillagot?

Békesség embereknek!

Irta: Felkl Viktor.

Régen volt. Akkor is beteg, halálisan beteg volt az emberiség. Belefáradva a véres küzdelmek és ádáz harcokba, szenvedések és fájdalomtól megtörtén feljajdult lelke s tehetetlenségében ismét ajkára vette a már feledésbe menő ősi imát. Évezredek sóhaja volt abban az imádságban, bánatosan, busan szakadt a megtört emberiség kebléből. Egy világ bajára keres orvosságot, gyógyulást, mikor a remény szárnyain föl a magasba tör az ősi szózat — „rorate coeli desuper“ — harmatozatosok egek onnan felülről! Sokáig hangzik, meg nem szűnik, mindig jobban, erősebben száll az ég felé: „rorate coeli desuper!“

Elült a harci zaj az egész világon. Csendes éjjel harmat száll az égből s a véráztatott földön szeretet és igazság virágaiból fakaszt orvosságot, hogy vele az egész világ baját gyógyítsa. A rorate coeli-re felelet zeng onnan felülről: glóriát és paxot hirdet az emberiségnek első karácsony éjjelén.

Azóta sokszor megisméltődött az ősi ima, sokszor adott rá választ az ég és sokszor ismétlődött meg karácsony ünnepe. Közel kétezer év óta halljuk e napon, hogy szeretetben és igazságban van az emberi társadalom üdvössége, és a történelem ezernyi példája pecsételi meg e tannak megdönthetlenségét.

De az ember gyarló. Évezredek igazságok, évezredek, történelmi tanulságok dacára könnyen tér le az üdvösség megismert utjáról. Nem éri be azzal, hogy elődök kitaposott utját rója csak; könnyen szegődik hamis próféták és messiások szolgálatába; a szokatlan, az újság ingerével ható eszméknek kevés megfontolással, hamar behódol s nehezen, legtöbbször csak kárán okulva veszi észre, hogy tulajdonképpen romboló munkát végez ott, hol építeni, alkotni volt szándéka. A történelem pedig rácsfol minden hiu és önző mesterkedésre; lángoló, véres betűkkel írja a szivekbe, dörgő szózáttal harsogja a lelkekbe, hogy az emberi társadalomnak, országoknak, népeknek, nemzeteknek jóléte, üdve, boldogsága csak kettőn épül fel és állhat fenn: a szeretet és igazság törvényén.

Meggyőzőbben alig igazolja valami e tényt, mint a lefolyt három évnek történelme. Nem az igazság, nem a szeretet döntötte romlásba a föld népeit. A világháboru égbenyúló tűzoszlopok izzó fényével vet világot karácsonyi hitünk igazságára. Az egymással szemközt álló, élet-halálra viaskodó ellenfelek akaratlanul is karácsony evangéliumának hirdetőivé lesznek.

Lelkünk mélyén érezzük a szeretet és igazság törvényeinek kötelező erejét. Ez alól nem emancipálhatjuk magunkat, legföllebb ideig-óráig. Bizonyoság rá az a sok hiábavaló konferencia, melyeken ellenfeleink a félrevezetett világgal elhitetni akarják, hogy ők nem vétettek e törvény ellen, hogy őket csak e törvény védelme és végrehajtása ihlette haragra. A Lloyd George-ok, Wilsonok tág lelkiismeretét nem az bántja, hogy valamikor a történelem ítélőszéke elé kell állniok számadásra. Sokkal mélyebb, lelki hatóerők készítik őket, hogy kicsiszolt előkvenáciájuk minden reményvesztésével tisztára mossák önmagukat. De mi nem kérjük, hol az igazság, hol volt a szeretet? Nekünk elég megemlékeznünk arról a fejedelmi szóról, mely 1914-ben hangzott el, mikor hatalmas szövetségesünk zászlót bontott e szavakkal: „In aufgedrungener Nothwer, mit reinem Gewissen und reinen Hand ergreifen wir das Schwert.“ Így csak az beszélhet, aki törvényt tisztel. Így csak az indulhat harcra, aki nem tapodja lábba az igazságot, s kit csak kényszer szorit, hogy fegyverrel védje jogát, igazát. Bizonyos, hogy az orosz hódítási vágya, a francia revancheszme, az angol-amerikai kalmárszelleme, az olasz és román álnokság, a délszláv izzó gyűlölet s a sárگا faj határtalan önzése nem a szeretet és igazság talajából sarjadzott. És bizonyos, hogy hiába minden kultura és tudomány vallás nélkül. Hamis kultura az, mely az isteni törvényt ki- kapcsolja életéből. Fájdalom, csak mérhetetlen szenvedések, szörnyű bűnhődés árán tanulja újból a világ ezt a régi igazságot megbecsülni. Romokban hever a világ. Elpusztult, virágozó városok, falvak jelzik a hadak utját északon és délen csak úgy, mint nyugaton vagy keleten. De még ha csak élet-telen romok váltanának mementőt ki belőlünk! Fájóbb, sokkal fájóbb, hogy nemzetek, reményteljes virágozó életének temetője lett a világból. Ezernyi beszélő fejfát hordoz a föld, milliók könnye áztatja. Milliók-nak kell gyászba öltözniök, millióknak kell az árvaság keserű kenyerét tordelniök, hogy visszataláljunk oda, honnan tékozló fiuk módjára elszakadtunk, oda, hol az örök élet igéi megcsendülnek és szívünket, lelkünket megnyugvással, boldogsággal töltik be.

De ne érintsünk fájó, még be sem hegedt sebeket, hisz eléggé érezzük a megpróbáltatás súlyát. Betegek vagyunk. Fáradtak. És megtanultuk újra imádkozni, buzgón, forrón rebegni az ősi imát — rorate coeli desuper! Búval, bánattal, könnyek árja közt esdeklünk: jöjjön a Te országod! Koszoruzd végre hűségünket, áldozatkész-ségünket. Tégy igazságot, öntsd ki szereteted balszamát fájó sebeinkre. Rorate coeli desuper!

Lesz-e harmat onnan felülről? Óh igen, én hiszem. Véres küzdelmek, szenvedések megduzzadt folyamán át épít forró vágyunk aranyhidat magának a békesség völgyébe. Hívó szívvel várjuk országod jövetelét. Látjuk adventi hittelt annak hajnalpirkadását. Látjuk napkeleten feltámadni csillagát. Várjuk az égi szózatot, amelyre elült a harci zaj, várjuk, hogy zengjen-csengjen végig milliók ajkán a lengyel rónától le az Adriáig, Tirol havas bérceiről a flamand partokig, zengjen „pax hominibus bonae voluntatis“ — békesség a jóakaratu emberiségnek!

Ezzel a hittelt, ezzel a reménnyel ünnepeljünk az idén karácsonykor, ha nem is sejtjük, hogy a szenvedések tengeréből kell még és mennyit kimérintünk. Igen, ünnepeljünk, mert karácsony van. Nem találjuk meg ennek az ünnepnek teljes melegét otthonunkban, nem tudja kiváltani az igazi, zavartalan örömet szívünkben? Keressük másutt, keressük Annál, ki megértő szívet kitarva lehajol hozzánk karácsonykor s szive lángoló szeretetével hív: „jőjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtak vagytok s én megenyhítek titeket.“ Csak menjünk! S ha a meggyengült, életre hívó ünnepi harangszót százosorosan is tulharsogja a halálító ágyuk dörgő ércszava, értsük meg az égi szózatot, ébredjen bizalmunk belőle, erősödjék az élet szeretete bennünk, mert az idén ágyuk ércorkából is karácsony evangéliuma hangzik felénk: Dicsőség Istennek, Békesség embernek!

Nem sok kilátás van szénkénegre

A Magyar Szőlősgazdák Országos Egyesülete mult héten tartott gyűlésén Lónyay Ferenc borászati kormánybiztos a szénkéneg ügyében vázolta a helyzetet és nem sok reményt nyújtott arra, hogy e kérdésben rövidesen javulás álljon be, dacára annak, hogy a kormány minden lehető elkövetett a helyzet javítására. Az egyesület mégis elhatározta, hogy a helyzet javítása érdekében felir az illetékes miniszteriumhoz. Ha a szénkéneghiányon nem segítenek, úgy vidékünkön is a hazai szőlők végleges pusztulása következik be, mert már az eddigi szénkéneghiány is látható és érezhető károkat idézett elő.

JEGYEZZÜNK A VII-K HADIK ÖLCSÖNRE!

Emancipáció.

E hó 29-én ünnepli a magyar zsidóság polgári egyenjogúságának ötvenedik évfordulóját. Szerény keretben: templomban és iskolában méltatva e történelmi esemény jelentőségét.

Napjaink politikai és társadalmi jelszavainak önzében mint valami elavult fogalmak tűnnek föl a szabadság elvének régi diadalmos vívmányai: polgárjog, egyenjogúság. Pedig a rettenetes világháború eredményeként jelentkező demokratizálódása a közéletnek alapjában véve nem egyéb, mint tágabb értelemben vett polgárjog, következetesen végrehajtott egyenjogúság, becsületes megvalósítása annak a követelménynek, hogy az államtest keretében élő és működő minden egyednek hozzászólása lehessen a sorsát és életét szabályozó törvények és rendelkezések hozásához. Az eddigi: nélkülünk rólunk elvet a: velünk érettünk váltja föl.

De ez már betetőzése az újabbkori államelmélet fejlődési irányzatának. A régi alapvető elv csak az volt: egyenlő jogok, egyenlő kötelezettségek. Sokáig tartott, míg érvényesülni tudott. A történelmi fejlődés folyamán különböző rétegekben kialakult állam csak *elő-jogokat, kedvezményeket* ismert, a melyekkel nem fukarkodott a vezető osztályok erősítésére. A többieknek, a millióknak csak *kivételes jogok, csak türelem* jutott, amelyet időnkint tetszés szerint lehetett változtatni. Csak a tizenkilencedik század szabadságmozgalmi vetették föl azt a megdönthetetlen igazságot, hogy nem a jogok és kedvezmények, hanem a jog az alapja az állam boldogulásának. Minden kivételes törvény vonatkozzék az egyesekre, vagy kisebb-nagyobb csoportokra, megsérti a jog és erkölcsiség magasabb elvét, veszedelmes hézag a szabadság rendszerében, mely előbb-utóbb meginog a benne rejlő fogyatékosság miatt. Így jutottak az alkotmány bástyáiba azok a különböző néprétegek, amelyek évszázadokon át alig vétettek emberszámba.

Nehezebben megérthető és még a népjogokért küzdő kiváló szellemek előtt is sokáig kivihetetlennek látszott az a megismerés, hogy a vallásos meggyőződés, amely az ember viszonyát a természet fölött megsejtett erőhöz szabályozza, nem lehet gát és akadály azoknak a jogoknak és kötelezettségeknek megvalósításában, amelyek az állam és polgárainak egymás közti viszonyából a természet rendje szerint következnek. Végre ez az elv is diadalmaskodott. A kiegyezéssel ősi alkotmányát biztosító magyar törvényhozás egyik legelső alkotása volt az ország zsidóhitű lakosságának polgári egyenjogúsítása. Törvényes megállapítása annak az igazságnak, hogy a zsidóság nem idegen elem az államban, hanem ugyanolyan jogos része az összességnek, mint minden más polgár. Anyagi és szellemi hozzájárulásával munkálkodik a köz ügyeinek sikeres megvalósításán s ha kell, életével, véráldozatával pecsételi meg az őt szülő, ápoló és eltakaró föld: a haza iránti hűségét és szeretetét.

Ötven év telt el az emancipáció törvénybe iktatása óta. A magyar zsidóság megfelelt a hozzáfűzött várakozásnak. A neki adott jogokat kellő politikai megértéssel fogadta és polgári kötelezettségeinek lelkes

gyakorlásával tesz bizonyosságot kulturértékéről. A visszaemlékezés fokozza egyrészt a haladás követelményeinek öntudatát, másrészt pedig erősítse a kölcsönös megértés és méltánylás szellemét.

drsk.

A munkáskérdés.

A jövődő foglalkoztatja az embereket, hogy mint lesz, hogy lesz. Mi lesz, ha mindnyájan visszajönnek, mi lesz, ha tovább tart a háború? A jövődő gondolunk, mert ezt parancsolja a jelen, melynek szomorú viszonyai, ezernyi bajai annyi sok gondot okoznak.

Olvassuk, hogy az állam, mily nagy építési programot készít elő most, hogy megkezdhesse akkor. Olyan közel van a béke, hogy készülnünk kell a fogadására. Mint ahogy előre megvoltak csinálva a tervek a háborúra, úgy kell most kész tervekkel várni a békét.

Lapunk 50. számában a munkáskérdésről hoztunk egy cikket, mely eléggé nem becsülhető őszinteséggel és nagy gyakorlati tudással szövegezték a vidékünkkel érdeklő problémához és igyekezett utat mutatni a probléma megoldásához.

Az emített cikkekre vonatkozólag kaptuk a következő levelet, melyet szívesen hozunk, mert feladatunknak tartjuk az eszmé váltást, az eszmecserének helyet és módot adni, mert ezzel a köznek vélünk használni. Ime a levél:

Igen tisztelt Szerkesztő úr!

B. lapja december 9-iki számában értékes cikket olvastam a vidékünkön lévő munkáshiányról. Köszönet a cikk írójának, és köszönet a lap szerkesztőjének, kik dicsérendő buzgalommal dolgoznak a vidékért.

Nagyon csodálkoztam, hogy a lap múlt heti számában senki sem reflektált a cikkekre, senki sem fűzte tovább a gondolatok sorát, szóval senki sem tartotta e nagy borvidék lakosai közül érdemesnek, hogy a témával tovább foglalkozzék.

Mert nem elég az, hogy most valahogy megtudjuk munkáltatni a szőlőinket, hogy nekem, meg a szomszédomnak van vincellérem. Eljön az az idő, mint a tisztelt cikk-író ur megjegyezte, mikor a mainál sokkal rosszabb viszonyok lesznek, mikor az igen nagy munkabéért sem kapunk majd munkást.

Nagyon helyes eszme volt a munkások ide telepítése. És ehhez volna egy tervem, amelyet alkalmasnak tartok a kivitelre.

Igen nagy az elpusztított felső magyarországi falvak, meg az elpusztított erdélyi falvak száma. Köztudomású, hogy kinek háza volt, annak házat építenek. A költséget az állam fizeti a magáéból és a társadalom adakozásából. Ajánljuk föl, hogy mi negyven vagy ötven hajléktalanná lett családnak adunk hajlékot a vidékünkön, és a felét, vagy egy nagyobb hányadát viseljük a költségeknek, akkor hiszem, hogy az állam adja a másik részét, mert így jól jön ki. Így tudnánk ide telepíteni napszámos munkára alkalmas családokat és nekünk sem kerülne nagy áldozatunkba.

Csak az a kérdés, hogy a vidék földbirtokosai egyet értenek-e tervemmel, mert ha igen, semmi különös akadály nincs.

Révfülp, 1917. december 18.

Kiváló tisztelettel
Tanácsos.

Köszönettel vesszük és szívesen hozzuk a fenti, lapunkat megtisztelő levelet, de van egy kis ellentmondásunk. Nem hisszük, hogy össze lehessen hozni házépítésre a szükséges pénzt, hacsak a takarékpénztárak nem vállalják, azután meg nem hisszük, hogy a hajléktalanná lett ember ott hagyja még azt a kunyhót is, mely minden csábitásnál jobban odaköti az ő hegyeihez.

Sümegei hírek.

Lapunk december 9-iki számában a szomszédos Sümegei dolgaival foglalkoztunk. Történt pedig az eset úgy, hogy elővettük a „Sümegei és Vidékét“, meg tudni: vajjon mi ujság Sümegei?

Mert hát az ujság azért van, hogy följegyezze legyen az eseményeknek, tükrözze az életnek. Mi ujság Sümegei, milyen ott az élet? ... kíváncsiak voltunk erre, mert szóbeszédéből sok mindent hallottunk arról az új rendről, mely örömmel tölti el a sümegeieket.

Mi ujság Sümegei? Kezünkben az ujság. A vezércikk, a második cikk, a harmadik cikk, a negyedik cikk ... mind ezt az új rendet dicsőíti, a győzelmi jelvényekből állít diadal kaput, a legszebb viágokból köt üdvözölő csokrot a győzőnek, a főbíróknak, ki bátor kézzel látott hozzá az áruzsora letöréséhez.

Az egész ujság jó formán erről szólt és ennek alapján jegyeztük meg: „Sümegei tényleg furán lehetnek, ha már az ujság minden hasábján ezzel foglalkozik. Az egész hét minden eseménye közül ez volt a náluk a legérdekesebb, vezércikk stb. Szörnyű állapotok lehetnek ott, szinte borsózik az ember háta, ha rá gondol: milyen jó és kellemes lehet ott az élet, mondjuk a kereskedelem.“

Ezt irtuk, és azt gondoltuk: vissza kívánjátok még a régi világot, az „áruzsorát“ is, aminek megrendszabályozását most oly nagy gaudiummal fogadjátok!

Mi ujság Sümegei? ... Vegyük elő megint csak a Sümegei és Vidékét. Olvassuk a következő cikket (december 16. számában):

„Hiába minden, piacunk csak türes. A hatóság maximált mindent, erélyes kézzel belenyúlt ebbe a darázs-fészekbe, melynek eredménye, mint a jelen eset is mutatja ez lett, hogy két hét óta egyáltalán Sümeget kerülik a fatüres és terményeiket másnóvá szállítják.“

A hatóság intézkedését mindenben helyeseljük, eljárása méltányos volt, mert az árak már túlmagasra emelkedtek, az eladók pedig oly fölényesen viselkedtek, hogy ez kibíratatlan volt. Sajnos a fegyver, melyet hatóságunk használt az áruzsora megakadályozására, vissza felé sült el, önmagunkat ölte meg, mert piacunk kong az ürességtől.

Ha hatóságunk maximálta az árakat, találjon módot arra is, hogy legyen piacunk. Bizony ha erélyes lépésre a hatóság nem határozza el magát az az állapot áll majd fel, hogy a vásárló közönség is kijátssza a hatóságot, felkeresi a fatüres és maximális áron jóval felül vásárolja majd meg a szükségletét és ígér — dohányt, cukrot, petroléumot, szódát, lugkövet, gyertyát és még tudja az Isten mit, csak azért mert kell, hogy éhen ne pusztuljunk. (h. i.)“

No lám, hát miért volt az a nagy

gaudium? Hát lehet segíteni a bajon rendelettel? Hisz ha lehetne: akkor a rendeletektől már megfuladt volna maga a háború is.

Az egész világ egy város, Sümege is ebbe a világba tartozik. Ott is tudják, hogy mi az ára Budapestnek egy méter szövetnek, Sopronban egy ludnak. Hát lehet akkor azt kívánni, az eladótól, hogy adja oda az olcsóra leszállított áron a terményét, az áruját mikor a másik városban tízszer annyi az ára?

Nem lehet Sümeget sem kikapcsolni a világból, bármennyire is ki van kapcsolódva. Ott is tudják: hogy a pénz nem lehet tepsziben megsütni és nem lehet abból jólakni; meg nem lehet két koronásokból összeragasztott szoknyában járni. Tehát, hiába, a pénz ilyen célra nem alkalmas, azon csak venni lehet. És ma megadunk minden pénzt, csak kapjunk, amire szükségünk van.

Megpróbálták Sümegei rendelettel anyhiteni a drágaságon, de ez nem sikerült. Láthatják ebből az egész megyében — mert mint a hírek mondják más helyeken is hasonló rendcsinálást akarnak végezni, — hogy rendelettel csak rontani lehet a helyzetet. A drágaságot csak egy eszközzel lehet letörni: ha bőség van az áruban, ha a keresletnél nagyobb a kínálat.

Ezt tessék rendelettel megcsinálni, akkor nem csodálkoznak az ujságon, mely egy egész számát a drágaságtól való megváltás dicsőítésének szenteli.

Mi ujság Sümegei? ... kérdezzük és keresgélünk a Sümegei és Vidékében. Ni ni, egy hosszú cikk, a címe: Válasz a „Tapolczai Lapok“ nak. Ugyan mit kérdeztünk tőlük, hogy „választ“ -t irnak? Ja igen, ezt: hogy megvannak-e még Sümegei négy lábú speciálisai, nem-e csukták be azokat is árdragításért?

Eloolvasom a cikket, de erre választ nem kapok, csak egy sereg olyan nekünk inputált kijelentést, amit mi nem irtunk és egy sereg gorombaságot, mely nem vall arra „a fejlettebb irodalmi érzékre“, melyet tisztelt lapársunk lefoglat a maga világa számára.

Ugy irtunk, hogy azt megérthették és most a csillag fölött még jobban kiéleztük a mondani valókat, ne hogy félreértés legyen. Mi tudjuk, mit irunk, de Önök kedves lapársunk, nem tudják, hogy mit olvasnak. Különben a választ, nem nekünk címezték volna, hanem — Ön maguknak.

Szőlőgazdák figyelmébe!

A hirdett

RÉZGÁLIC

megérkezett és míg a készlet tart, előnyös áron kapható, valamint a lisztharmat ellen védő

SALOIDIN

Kaszás Soma fűszerkereskedőnél
Tapolca

2 jó karban lévő
gyermekkocsi,
3 nagy, üveges
szárnyas ajtó,
1 pléh és egy
vaskályha eladó.
Cím a kiadóban.

HIREK.

Öregszünk.

Leányok jönnek most haza intézetekből, fiúk jönnek haza iskolákból, — az ünnepre. — Alig négy hónapja, hogy elmentek, s máris oly idegenek a szemünknek. Szinte megriadunk, ha látjuk őket: az Idő élő figyelmeztetőit.

Kislányból nagy lett, alig négy hónap alatt és mi úgy éreztük, hogy sokkal öregebbek lettünk. Az ötévesek szomorúan mondják: mily gyorsan is mulik az idő... emlékszem az édesanyjára is, mikor elkora volt... hiába: öregszünk. És hangjukban ilyenkor annyi érzés van, visszavágása az elmúlt napoknak.

Egy ifju jött haza, ki gyerkőc volt, mikor elment, három évvel ez előtt. A vonásai kiéleződtek, termete meglett embert árul el a szürkék ruhájában. Emberré lett, alig három tavasz után...

Három év, nagy idő. Három év alatt a tizennégy éves kislány, tizenhét éves nagylányyá serdült. Az ember, ki még öreg volt, közel a hetvenhez, vén emberré lett. Az aszszony, ki fiatal volt, a harminchoz ér, a férj, ki tegnap még ifju volt, a négy x ujait járja...

O minden megöregedtünk, kiket élve köszönt a negyedik rettenetes év karácsonya. Mi volt a mi életünk, a huszaké? Kiknek most kellett volna fiataloknak lenni és im kiesett életünkben a szép évek négye. Ó be sokan lesznek, kiknek nem volt fiataláguk, kik meghaltak anélkül, hogy éltek volna, kik élnek anélkül, hogy a fiatalévek örömeit átélvezték volna.

Az öregeknek volt lobogó fiataláguk; a harmincasoknak legalább volt néhány szép évük, mikor örvevdhettek, s ha most néhány keserű évvel kell megfizetni érte: volt és van miért. De mi a lányok élete, kiknek most nincs lányságuk, nincs mulatságuk, nincs táncuk, kacagásuk, örömeik és minden beárnyékol a gond: öregszünk.

Öröme rendelt napjaink és éveink így telnek el. Az öreg azt kérde: miért élek még, a szenvedésre? — az ifju azt kérde: mikor élhetek, az öröme? Minden vártunk valamit ez időre, ó de mindet lerontotta az Idő, mely nem vár a kedvünkért, és mulik, mulik...

Az Idő: az óra, melyet minden este felhuzunk, hogy a végtelenség perceit tudhassuk. Az Idő: a naptár, melyen hajnal hajnallal találkozunk, hét hét után következik és maholnap másik naptárt akasztunk a falra. Az Idő: a tavasz, a nyár, a tél, melyeket számon tartunk, mint az óra perceit, mint a naptár lapjait: mert sokszor percekért, csak napokért élünk.

És most évek mulnak anélkül, hogy meghozták volna azt, a mit vártunk tőlük: az öreg a nyugodt életet, a küzdő a siker örömeit, az ifju az öröm boldogságát.

Azt mondjuk, hogy az Idő mulik, pedig jaj, az Ember változik. Az Idő mozdulatlan, végtelen, örökkévaló. Az nem lesz öregebb: nem tartja számon a dátumokat, a karácsonyokat. Az Idő csak egy öreg ember, aki figyelmeztet: ... öregszel.

És hiába is kívánánk vissza elmúlt napokat, hiába könyörgünk tőle csak egy ajándék évet is, — ő nem hall semmit. Hiába is panaszkodik az Időnek az öreg, — ő már a szép éveit lélte. Panaszkodni

csak nekünk van okunk, fiuknak és leányoknak, kik komoly nagyok lettünk, mikor még vidám ifjuknak kellene lennünk.

Mellénk szegődött, korai kísérőnek, a Gond, és kérde a leány: még meddig? — és kérde az ifju: mi lesz velom? — Az Idő nem szól semmit; az óra tovább ketyeg és maholnap új naptárt akasztunk a falra.

Megyebizottsági tagválasztás. — Redl Gusztáv nyug. polg. isk. igazgató elhalálozásával megürült megyebizottsági tagságot a folyó hó 29-én tartandó választáson fogják betölteni. A bizalmi állások betöltésénél bizonyos mértékű erkölcsi kötelességet ró a megnyilvánult bizalom arra, akit azzal megválasztanak. Nem üres cím ez, hanem igenis kötelességgel járó viszonzása annak a megtiszteltetésnek, a mellyel a választói felkeresik. Ne vezesse köztársaságunkat a választásnál barátság, pajtáskodás, hanem azt ajándékozzuk meg bizalmunkkal, akitől a közügyek iránti érdeklődést bizton remélhetjük, s aki azért eldöntötté tud hozni. Ilyen közéleti férfinak ismerjük Handlery Gusztávot, aki tudásánál, képzettségénél fogva, meg fog felelni a megyeháza is, ahova Tapolca közönségének nagy része őt akarja delegálni. Hisszük, hogy Handlery Gusztáv jelöltsége a megyebizottsági tagsági tisztiségre, az egész tapolczai választóközönség osztatlan tetszésével találkozik.

Az izr. templomban szombaton, a hó 29-én délelőtt ünnepi istentisztelet lesz a zsidók polgári egyenjogóságának ötvenedik évfordulójára. Ugyancsak az emancipáció jelentőségének méltatására, vasárnap, 30-án délelőtt 10 órakor ünnepélyt tart az izr. elemi iskola. Vendégeket szívesen lát az igazgatóság.

Tíz év után. Folyó hó elején volt tiz esztendeje, hogy Tapolca villamosvilágítást nyert. Nagy változás volt annak idején, hogy az utcákon pislogó petróleumlámpák helyébe a fényes és messzevilágító izzólámpák kerültek, — egyidőben kényelmes szép világítást nyertek a magánlakások is. Ha úgy néha napján valami zavar miatt felmondta a villanytelep az áramszolgáltatást, és elő kellett szedni a már lomtárba került petróleumlámpákat, — tudjuk csak igazán értékelni a villanyvilágítás sokoldalú előnyét, — de megbecsülhetetlen az a jelen körülmények között, — már tudniillik akkor, midőn a villanytelepnek is van mivel gépeit táplálni, — ebben a petroleum és gyertyahiányos világban. Valóságos ünnep nap volt, midőn Tapolczán az első alkalommal kigyultak a villamos körték. Tel volt akkor is, fázos fehér lepel borította a sötét utcákat, midőn egy gombnyomásra kigyult a Szentháromságter két ivlámpája és a város többi utcáiban elhelyezett 80 izzólámpa. Jól emlékszikünk a meglepetés szóltan örömeire, az érzete ült az arcokra. A közvilágítást kezdetben két ivlámpával és 80 fémzárlámpával kezdtük. Ma a közvilágítást négy ivlámpa és 160 fémzárlámpa szolgálja.

Nagyobb lépést tettünk a magánfogyasztásnál. Ebben különösen a legutóbbi évek mutatnak föl nagyobb emelkedést. Kezdetben 172 magánfogyasztó volt 1400 lánggal ma 404 magánfogyasztó van 5000 lámpával. A villamosvilágítás előnye, igaz ugyan, hogy a petroleum hiánya miatt a kényszer hatása alatt, de a folyó évben földmives polgártársaink is belátva, sietnek azt lakásaikba,

sőt gazdaságukba is bevezetni. No lám, háborúnak kellett lenni, hogy a villamosvilágítás sokoldalú előnyeit beismerve, a község azon lakosai is bevezetessék, akik nemcsak kezdetben, hanem még nem régen gondolni sem akartak arról, hogy az előnyös világítást bevezessék. Jólehet ma többszörös árat kell fizetniök magáért a vezetékért. És hogy mindezek mellett is meghozzák az áldozatot, azt viszonyt bortermező gazdáink bortermezőik soha sem remélt értékességében kell keresnünk. A háboru mérhetetlen kára mellett a kultúra sok oldalú emelkedése, haladása lesz a hasznunk. A mi szűkebb otthonunk kulturális haladása javára kell irnunk talán rövid idő alatt majd ama körülményt is, hogy alig lesz Tapolczán lakás, amelybe a modern világítás be ne lenne vezetve. Talán még ezt is megérjük, — de sajnos nem érthette meg az eddigi haladást sem az, akinek nevéhez a tapolczai villanyvilágítás létesítése fűződik — Glazer Sándor.

A villamosmú gázolajkészlete. Mint közöltük, egy cisterna gázolaj érkezett, így a magánvilágítás és a közvilágítás jó időre biztosítva van. Az előjáróság előrelátásból megjelent a villamosmú irodájában és jegyzőkönyvet vett fel a fűtőanyag teljes készletéről. Az áramszolgáltatás 115 napra biztosítva van, természetesen némi korlátozással, így tekintet szerdán és csütörtökön a nappali áramszolgáltatás szünetel reggel 8 órától délután 3 ig, úgy szintén vasár és ünnepnapokon is. A korlátozás helyes, a jövőre való tekintettel. Egy kis takarékosággal a teljes sötétséget elkerülhetjük. — E helyen figyelmeztetjük azokat, a kik még a villamosvilágítást nem vezették be, csinaltassák meg most, mert mint a villamosmú vezetőjétől értesültünk, a berendezéshez szükséges anyaggal bőven rendelkezik és a bevezetési munkálatokat jutányos áron, kedvező feltételek mellett azonnal elkészíti.

A közhivatali alkalmazottak tapolczai beszerzési alcsoportja folyó hó 16-án Tapolczán, a község-háza tanácsstermben, — a zalaegerszegi központi csoporttól érkezett átíratára, — értekezletet tartott, a melyen a tapolczai köztisztviselők szép számban vettek részt. A zalaegerszegi központ ugyanis megkezdte a tapolczai alcsoportot, hogy jelentse be tagjainak burgonya, bab, savanyított répa, árpagyöngy, hajdina, köleskása, aszaltszilva és szilvaiz szükségletét és azt, hogy hány tagja van. Ez ügyben hívta össze a tapolczai közéleti bizottság elnöke, Szigelhy Ödön az értekezletet. Az értekezlet a helyi ügyek intézésére elnökül Botka Andor tb. főszolgabíró, — ügyvezető elnökül Szigelhy Ödönt, — jegyzőül Berbes Sándort, a felügyelő, illetőleg ellenőrző bizottság tagjaiul Faragó Mánó m. kir. adóhivatali főellenőrt, dr Ruff Jenő kir. járásbíró és Vigh József erdészeti főmérnököt választotta meg. — A cikkeket kiadásával az értekezlet után, az elnök, a kellő információkat birtokában, Pajtás Henrik tapolczai kereskedőt bizta meg, aki a káló beszámításával, burgonya után 5, a többi cikk után 10 % ot kap fáradozásáért. A csoport pénzügyi ügyeinek lebonyolításával a Tapolczai Takarékpénztárt bizta meg, jöllehet az összes tapolczai pénztintézetek felajánlották szolgálataikat a tisztviselők csoportjának. Az ez idő szerint ajánlott cikkeket a fejkvóta szerinti mennyiségben kéri a központtól küldetni. A cikkeket

megérkezése dobszóval lesz közhírré téve, és az illető köztisztviselő a részére kiállított tagsági könyvecskére kapja ki, családtagjainak megfelelő mennyiségben, az érkező cikket, melynek értéke a kereskedőnek fizetendő.

Az orvosi díjak emelése. Az általános drágaság az orvostársadalmat az orvosi díjak újabb szabályozására kényszeríti. Az Orvosok Szövetsége ebbeli elhatározásánál hivatkozik arra, hogy a díjak emelése szociális szempontból már azért is indokolt, mert az jóformán csak a nagyközönség tehetősebb részére terjed ki, a kisembereket a pénztárak orvosi segítség dolgában amúgy is ellátják. Az új rendszer szerint az orvosok háziorsvosi díjazása a háboru előtti díjakhoz képest már az 1917. évre is minimálisan a kétszeresére emelkedik, az orvos lakásán végzett látogatás díja minimálisan 6, a beteg lakásán végzett nappali látogatás díja 10 korona lesz, az éjjeli látogatás díja — este 9 órától reggeli 7 óráig — pedig a nappalinak kétszerese és konziliumpok alkalmával a házi orvos külön díjazandó. A tapolczai orvosi kar ez év januárban egyezséget tett közzé lapunkban, mely szerint a háziorsvosi honoráriumot, már ez évre is, 100 % kal emelte.

Karácsonyi szindarab. A tél ridegbe beekelt Karácsony mindig a „Szeretet“ ünnepe volt, mely adakozó könyörtületre bírta a nemes szívűeket. Ez időpontot választotta tehát a rom. kath. leányiskola vezetősége, hogy immár a negyedik telbe benyuló háboru szülte szegénység enyhítéséhez többszörös színelőadásával hozzájáruljon.

Igy folyó hó 26-án megint a kath. legényegylet termében újabb nagyobb szabású **játékonycslu színelőadást** rendez, amelyre a nemesszívű érdeklődőket tisztelettel meghívja az az intézet előjárósága. Ez alkalommal színre kerül: „A hadiárvak“ és „Karácsonyest.“ A színek közt melodráma és szavaltatok felváltva.

Felülfizetéseket köszönettel fogadjunk és hirlapilag nyugtázzunk. Kezdetre 26-án délután 5 órakor. Helyárak személyenként I. ső hely 3, II. ik hely 2.50, III. ik hely 2, állóhely 1 korona. A beletpi jegyek Löwy B. könyvkereskedésében f. hó 23-tól előre válthatók.

Szülői értekezletek a tapolczai állami polg. fiúiskolában. Fogl János a nevezett iskola igazgatója a növendékek magaviseletének és tanulásbeli előmenetelének javítása céljából fölhívást intézett a szülőkhöz, amelyben a tantestülettel együtt tartandó értekezletre hívja fel. Az értekezletek elsősorban a szülők érdekeit szolgálják, gyermekeik javára. Az első ily értekezletre, mely ma délután 3 órakor az iskola helyiségében lesz, nemcsak az érdekelte szülőket, hanem diáktartókat, valamint a kartársakat, lelkeseket és a nevelésügy barátait szívesen látja az igazgató, aki ez alkalommal vitaelőadást tart.

Megszűnt a balatoni hajózás. A beállott téli időjárás következtében — s főleg mert a Balaton majdnem egész felületén befagyott, — a Balatonon a személy és teherszállítást a Balatontavi Gőzhajózási Részvénytársaság folyó hó 9-én beszüntette.

A rom. kath. leányiskola szegény tanulói javára újabb adakozni kegyesek voltak: Barabás Danielné urnó 10 és N. N. 30 koronát. A szegény gyermekek nevében hálás köszönetet mond az igr. nővérek főnöknője.

A mai napra és folyó hó 30 ára eső vasárnapra a kereskedelmi miniszter az ipari és kereskedelmi árusítást egész napra megengedte.

Adományok az „Országos Postás-Kórház” alapja javára. A nevezett célra Tapolczán eszközölt gyűjtés eredményéről a következő kimutatást vettük:

50 koronát: Tapolczai Takarékpénztár Rt. Schwarcz Emil, Lessner M. Fia, Balatonmelléki Takarékpénztár Rt., 30 koronát: Pollák és Neményi, Steiner Lipót és Fia, Frisch Jenő, Tapolczavidéki Gazdasági Takarékpénztár Rt., Marton Gáspár és Fia, Lustig Ferenc, Berger Manó, 20 koronát: Kardos Mór, Pajtás Henrik, Vajda Nándor, Rónay Pál, Kemény Mór, Steiner Imre, Mandl Sándor, id. Leszner József, Berger Vilmos, 10 koronát: Pauk Izidor, Steiner Zsigmond, Klein Iván, Löwy B., Marton László, ifj. Nagy Ignác, Rechnitzer Rezső, Kaszás Soma, Pruska Ferenc, Flieg József, Wolf Gyula.

A Nemesgulács községben eszközölt gyűjtés a következők: Weltner Ella 5, Halápi István, Segesdy Ilona 3-3, Eöry Miklós, Gyarmathy Kálmáné, Lökéné, Simon Gyula, Marton Adolf, Rosenfeld Vilmosné, id. Ferencné, Németh Károlyné, Döbröcsonyi Dezső 2-2, Tóth Jánosné, Tóth Máté, Marton Izidor, Tóth Lina, Verei Lászlóné, Novák Erzs, Wache Fani, Soós Jánosné, Marton Adámné, Spiegel Manóné, Peresztegi Antalné 1-1 koronát, Markos Teri 80, Eöry Dénes 60, Spitzer Lipót 50 fillért.

Az arcképes igazolvánnyal rendelkező tisztviselők nem utazhatnak karácsony tájékán, decemberben, hiába van igazolványuk. Különösnek tetszik, de így van. S ez legsúlyosabb a tanügyi emberekre nézve, azért, mert ezeknek a nyári szinidőn kívül karácsony körül 10 napjuk volna, amikor utazhatnának ide-oda. A többi időben szigorubban köti a hivatal, mint más tisztviselőket. Nem utazhatnak pedig azért, mert a vasuti üzletvezetőség december elején beszédi az igazolványos könyveket, hogy megújítsa, s rendszeresen egy hónap múlva adja vissza, mikor már ugysem lehet utazni.

Pedig milyen egyszerűen lehetne ezen a bajon segíteni, ha volna lélek az emberekben, vagy egy kis ész. Ha már muszáj azokat a könyvecskéket ott tartani négy hétig, legalább hát ne éppen a karácsonyi ünnepek az ideje körül tartanák ott, megújíthatnák más időben is, legalább a tanügyi embereket. Legokosabb volna azonban, ha a hivatalfőnököket fölhatalmaznák arra, hogy saját tisztviselőiknek adjanak szükség esetén igazolványt, olyan ideiglenes igazolványt azalatt a négy hét alatt, amíg az üzletvezetőség ráüti bélyegzős nevét a könyvecskékre.

Elkobozták az „Alraune” plakátját. A főkapitányság felhívta a kir. ügyészség figyelmét arra, hogy a Tevan-kiadásban megjelent „Alraune” című regény plakátjának szövege, mely uton utfélén látható, szemérem-sértő. Az ügyészség egyetértett a rendőrséggel és elrendelte a plakát elkobozását, a melynek fogamatossításával a rendőrséget bizta meg. A könyvnek magának sincs semmi irodalmi értéke. Karinthy Frigyes a könyvről irt bírálatában ezt mondja: a cseléd leányoknak való.

Bucsuó. Budapestre költözésünk alkalmából, összes ismerőseinknek és barátainknak, ez uton mondunk szívélyes istenhözszádot.

Simon Adolf és neje, Kaposcs.

Nyilvános köszönet. A Vöröskereszt Egyesület tapolcai fiókja javára adakozni kegyesek voltak: Takács Jenőné urnő Zalaigrécéről 30 koronát, a lesenceistvándi fogy. szövetkezet 25 koronát, Rosenfeld Vilmos ur, Káptalan-tóti, 20 koronát, Dr. Hoffmann László ur 20 koronát, Schwarcz Jenő ur 10 koronát, Szücs

Jenőné urnő, Pauk Vilmos ur, Hirschler Ignác ur 5-5 koronát, Korein Ferenc ur 4 koronát, Wolf Gyula ur és Kun József ur 2-2 koronát, Lustig Ferencné urnő karácsonyfára valót, Weiler Kálmáné urnő karácsonyfára almát, Weis Leó dr. ur Keszthelyről 20 koronát. Dr Fischer Gyuláné urnő 50 koronás adománya a múlt héten hibásan 30 koronával szerepelt. Fogadják a kegyes adakozók hálás köszönetünket.

Az Elnökség.

Följegyzések a háboruban.

Olaszfront, 917. december 16.

„A küzdő katona olyan, mint aki nagy, nehéz betegségben szenved és nem tudja, hogy vajjon tuléli-e vagy sem nyavalyáját. Azért nem voltam barátja soha a vigasságoknak idekinn és illőnek tartom, hogy helyzete tudatában mindenki mindig megőrizze komolyságát.”

S. őrnagy, mindegyikünkötől szerezett és tisztelt kitudó parancsnokunk mondása. Nem is emlékezem, hogy a harctéren nevetni láttam volna.

De mi, fiatalok, kacagunk azért a harctéren sokat. Mikor azután ugyesik a sors, hogy temetni kell — mindig eszembe jutnak ezek a szavak és most följegyzéseim élére írom fel őket.

A halál gondolatával idekinn gyorsan meg kell barátkozni, — mert holnap már késő lehet — és karonfogvást járván velem, föl sem venni. Pusztá tenyerünkön áll a Memento Mori.

Csak — ha pontot tesz hirtelen egy bajtársunk neve után — akkor állunk meg pillanatra, mi megmaradtak, hogy szembenezzünk egymással.

Szembe szem, rövid kézfogás; a két M összeér: Memento Mori.

Keserű dac és fájó büszkeség, itt a vártán állni, mert nincs edesebb, mint az ennen élet — keserű dac, fájó, de büszkeség.

Jönne nap, amikor mindent el lehet feledni.

Hogy némulna el egy pillanatra ez az emberföltötti hangverseny; hogy nem hallatszanék ágyulövés az egész arcvonalon; géppuska nem kattogna és a máért asszony nem zokogna, a telefon nem kérne kemény parancscsal; hogy szállna rá foglalkozásunk lázas sürgésére valami engesztelő fátyol, hogy jönne egy csöndes óra legalább, amikor mindent lehet feledni.

Mindent, ami itt körülvesz.

Kiülni a fedezék tetejébe, és kiengeztelt mosollyal végignézni a tájon — messzire — oda a fekete erdő aljái.

Nézni, bámulni, csodálni, hogy milyen szép a világ. Marokra fogni a napsugarat — mivel kellene, hogy a nap is süssön — érezni az égbolt puha selyemtisztaságát, enyhe derűjét, akarat-gondolat nélkül követni a halmok szelid hajlásait erdőtől völgyig, leégett házig, csendes temetőig.

Nem mérlegelni, hogy itt vagy éppen ott volna jó lövegmozdony állás és tájképet látni srappellfelek nélkül.

Azután messziről kellene, hogy érkezék egy kedves, finomhajú levél. Feltörni a pecsétet és úgy tudni, hogy felénk dobog-repes, aki írta — egy pillanatra magunkhoz vonni bájos, üde tisztaságában, gondolatban azt, aki ott tulnan vár ránk, az Élet aranyos hidján tul és hegyes

betűket vet keskeny papirosra — és kacagni, kacagni, bele a selyemkék ségbe.

Kisséjobbnak, szerényebbnek lenni, megnyugodni, másnak jót akarni és szeretni — szeretni — szeretni.

Mindentől, amit itt hónapok óta ránk dül, lenyűgöz, eltemet: egy pillanatra nagyon-nagyon távol lenni.

Vagy lenne tengerpart, tenger, tenger, csak felhő — csak nap — csak víz — hullám és hullám, amint lassan mosogatja a parti fövenyt és kitért karral feküdni, heverni a napon.

És nem gondolkodni — nem gondolkodni — nem gondolkodni.

Végtelen gyöngédséggel simogatni végig a napban fürdő tájat — felhőknek, szellőknek lenni — gondtalan.

Oh — hogy jönne nap, mikor mindent lehet feledni

Te vagy a diadalmas élet, ám én a halál fia vagyok: mi dolgunk volna egymással?

Arcod a piros öröm rózsáival sugárzó, de az enyémre barázdákat szántott a sápadt borzalom.

Te kiváltságos vagy, napsugaras és árnyéktalan és össze kell szorítanom az ajkam, hogy vers ne legyen minden levelemből és észre ne vedd, hogy titkon szeretlek.

Mert Benned élek és a lelkem terem Elibéd szőnyeg gyanánt.

A gondolataim csak Nálad vannak és csak azért nem írok naponta, mivel minden szomorú lesz, mihez az én kezem ér.

Nem képezed, hogy ez a sárga anyag, miben élek, milyen bús.

Ugy érzem, hogy csak magam eszmélek a végtelen síkságon.

Szeretlek. Szeretlek minden Hozzád tartozót és végigszokolom leveled minden betűjét.

A lelkem szakad ki utánad és én ezt meg nem mondhatom Neked soha.

Mert a Te homlokod fehér és tiszta, az enyém sápadt, borzalomtól ráncos.

Te vagy a diadalmas élet, ám én a halál fia vagyok: mi dolgunk volna egymással?

Varga Ferenc

A portót megtakarítja,

ha ujságjára LÖWY B. könyvkereskedőnél fizet elő. *

Könnyű, kétüléses, csaknem új csukott batár

ugyanott egy szalonba való réznyomatu kép

nagyon finom könyvszekrény tisztí köpeny

és egy tisztí kard eladó.

Cim a kiadóhivatalban.

ELADÓ olcsón, egy Angster-féle 6 oktávós, térdregiszteres, vadonatúj harmonium

kőrisfaszekrény.

Cim: Paál Zoltán, Balatonederics.

Az elhalt Dér Jánosné örökösei a Zöldfa-utcai házukat

szabadkézből eladják. Bővebbet Dér Kálmán, Szent László utca 20.

A KÖZSÉGHAZÁBÓL.

Hirdetmény.

Zala vármegye törvényhatósági bizottságának 26983—ni. 1917. sz. határozata folytán közhírré teszem, hogy néhai Redl Gusztáv elhunyt folytán egy új megyei bizottsági tagot kell választani, melynek fogamatossítására

folyó évi december hó 29. napját kitézőm.

A szavazás Tapolca nagyközség hivatalos helyiségében történik reggel 9 órától — délután 4 óráig.

A szavazás jogát mindazok gyakorolhatják, akik országos képviselő választó jogosultsággal bírnak.

Tapolcán, 1917. december 17. én. Zala vármegye törvényhatósági bizottságának megbízásából:

Dr. Kovács Vilmos sk. választási elnök.

Az üzletekben héringet darabonként 1 korona 20 filléért lehet kapni.

A 48 gyalogezredbeli eltűnt, elbocsátott, fogságba került vagy elhalt egyén ruhája a kanizsai rakárban van elhelyezve; a hozzá tartozók községi bizonyítvánnyal kikaphatják, de portómentesen haza is küldik.

A hatósági sárgarépa megérkezett és Kaszás Sománál kapható 1 korona 35 fillér árban.

A gátban a halászat joga december 23-án délelőtt 11 órakor bérbe lesz adva a tanácsteremben.

Mindenki, aki háztartási vagy gazdasági szükséglet címén akár saját részére, akár más számára, úgyszintén aki háztartási vagy gazdasági szükségletét meghaladó számban sertést hizlal, továbbá mindenki, aki a törvényhatóság első tisztviselőjétől vagy a földmívelésügyi minisztertől nyert hizlalási engedély alapján községségi célokra sertést hizlal, köteles a hizlalás tényét a helyi hatóságnál (községi előjáróság) 8 napon belül bejelenteni. A jelen rendelet hatálybalépte után megkezdett hizlalást a sertések beállításának időpontjától számított 48 órán belül kell bejelenteni.

A hizlaló 48 órán belül köteles a helyi hatóságnál bejelenteni minden időközi változást, mely a házi és gazdasági célokra, úgyszintén a községségi célokra történő serteshizlalásokat saját közégeivel állandóan szintén ellenőriztetni.

Az a hizlaló, aki ezen rendelet valamely reá vonatkozó rendelkezését megszegi vagy kijátsza, kihágást követ el és hat hónapig terjedhető elzárással és kétezer koronáig terjedhető pénzbüntetéssel büntetendő.

Jegyezzünk a VII-ik magyar hadikölcsönre!

Kétablakos, különbejárta utcai szoba villanyvilágítással, kiadó, MONDA Alajosnál.

ELADÓ egy kitünő jó utazóburda és lábzsák 650 koronáért. Cim a kiadóban.

RÉZGÁLIC

kapható Lustig József és Fia cégnél

Telefon 84. Löwy B. könyvnyomdája Tapolca.